

احکام زندان برای دو فعال حقوق معلمان

گزارش ها حاکیست که دو تن از فعالان حقوق معلمان به نام های محمد داوری و رسول بدافی، به پنج سال و شش سال زندان محکوم شده اند. بر اساس این گزارش ها، اتهام محمد داوری که سردبیر سایت «سحام نیوز» هم بوده، اجتماع و تبانی به قصد بر هم زدن امنیت داخلی» عنوان شده است؛ اتهامی که به خاطر مطرح کردن تجاوز به شماری از بازداشت شدگان در بازداشتگاه کهریزک به او وارد شده بود. رسول بدافی، عضو هیئت مدیره کانون صنفی معلمان ایران، نیز در دادگاه تجدید نظر به شش سال زندان و پنج سال محرومیت از فعالیت های اجتماعی محکوم شده است. اتهام های این فعال حقوق معلمان، « تبلیغ علیه نظام و تبانی و تجمع به قصد برهم زدن امنیت ملی» بوده است. آقایان داوری و بدافی سال گذشته توسط ماموران امنیتی بازداشت شده بودند.

محاكمه منصور اسالو در دادگاه انقلاب كرج

فعالین حقوق بشر و دموکراسی در ایران - منصور اسالو رئیس هیئت مدیره سندیکای شرکت اتوبوسرانی تهران و حومه در شعبه ۱ دادگاه انقلاب كرج مورد محاکمه قرار گرفت . روز یکشنبه ۱۰ مرداد ماه حوالی ساعت ۰۹:۰۰ صبح رئیس هیئت مدیره سندیکای شرکت اتوبوس رانی تهران و حومه به شعبه ۱ دادگاه انقلاب كرج برده شد و او را مورد محاکمه قرار دادند. آقای اسالو بر مبنای اتهام واهی ارتباط با ضد انقلاب مورد محاکمه قرار گرفت. دادگاه او تا ساعت ۱۰:۱۰ ادامه داشت .

منصور اسالو رئیس سندیکای شرکت اتوبوس رانی تهران و حومه هنگام محاکمه، از داشتن وکیل محروم بود و وکلای او از انتقال موکلانشان به دادگاه انقلاب بی اطلاع بودند .

بازجویان وزارت اطلاعات با پرونده سازی و نسبت دادن اتهامات واهی قصد افزایش مدت محکومیت آقای اسالو را دارند . در حالی این اتهامات به آقای اسالو نسبت داده می شود که او در بازداشت و تحت کنترل شدید آنها قرار دارد .

از طرفی دیگر وزیر کار احمدی نژاد به سازمان جهانی کار تعهد داده بود که آقای اسالو را آزاد خواهد کرد اما علیرغم تعهداتش آقای اسالو همچنان در بازداشت بسر می برد و پرونده جدیدی را علیه او گشوده اند .

زندانی سیاسی منصور اسالو دچار ناراحتی های حاد مختلفی است مانند ناراحتی قلبی، کمر درد و ناراحتی چشم می باشد. تا به حال ۳ بار پزشک قانونی رای به عدم تحمل حبس او را داده است و طبق قوانین موجود او باید آزاد می شد. بعد از آن کمیسیون پزشکی که از ۵ پزشک تشکیل شده بود او را برای چندین ساعت تحت معاینه های پزشکی قرار دادند و نهایتاً در گزارش خود بصورت ضمنی رای به آزادی وی دادند .

رهبر سندیکای شرکت واحد اتوبوس رانی تهران در طی ماههای اخیر چندین بار بی دلیل به سلولهای انفرادی منتقل شده بود و بارها مورد تهاجم افراد باند مافیایی زندان که از علی حاج کاظم رئیس زندان، علی محمدی معاون، کرمانی و فرجی رئیس و معاون اطلاعات و محمود مغنیان

رئیس بन्द ۴ زندان گوهردشت كرج دستور می گیرند قرار گرفته بود .

در حال حاضر رضا شهبابی عضو دیگر سندیکای شرکت واحد اتوبوس رانی تهران، از ۲۲ خرداد ماه در بند مخوف ۲۰۹ در باداشت بسر می برد و تا به حال خانواده اش امکان ملاقات و اطلاع یافتن از وضعیت و شرایط عزیزشان محروم هستند.

كارخانجات نساجی در معرض نابودی...

كارخانجات نساجی به اصطلاح خودمان این روزها صورتشان را با سیلی سرخ داشته اند .

در گفتگو با یکی از این كارخانه داران ور شکسته علت رکود در این صنف اینگونه بیان شد: «واردات بی رویه و بی برنامه دولت از کشور چین ضربه بزرگی را به پیکره این صنعت وارد کرد، اوج این واردات ۴ سال اخیر بود. مساله دیگر هم قطع شدن وام های پرداختی دولت به یکباره بود، بطوری که ما مواد خام را با چک های مدت دار و به پشتوانه این وام ها از وارد کننده می خریدیم و طی فرایند تولید خرد خرد مبلغ آن را به تاجر میسرساندیم ، اما قطع وام های دولت از حدود ۲ سال پیش تعداد بسیاری از واحدهای صنعتی و تولیدی در این صنف را به کام نابودی و ورشکستگی کشاند و هزاران کارگر را بیکار کرد. بطور کلی صنف نساجی در ایران با بحران بزرگی روبروست».

گزارشی از حادثه دردناک انفجار لوله

گاز در عسلویه

آژانس ایران خبر - یکی از فعالین کارگری در رابطه با حادثه دردناک انفجار لوله گاز در عسلویه و جان سپردن تعدادی از کارگران به خبرنگار گفت : «در عسلویه در مجتمع

سیدجوادی، وزیر کشور دولت موقت مهدی بازرگان، از این زندانیان خواسته اند تا برای حفظ سلامتی خود به اعتصاب غذایشان پایان دهند.

شرط بلاغ

س.شایان

در ایران جنبش مردمی اخیر خیلی پیشتر از گذر از نخستین سالگرد خود، از خویشتن آغازین خویش عبور کرد و اکنون در مقامی قرار گرفته که تلاش واپسگرایان آویزان از دست و پای این موجود فرارونده، برای به زیر کشیدن اش، ره به جایی نخواهند برد.

مدافعیان "گشایش دموکراتیک فضای سیاسی" و یا "اصلاحات سیاسی" صرف، بدون توجه به "عدالت اجتماعی" و "دموکراتیک سازی حوزه اقتصادی" پا به پای اقتشار مورد اتکای شان در سنگر تدافعی قرار گرفته اند و به تدریج طبقه "آزادی و عدالت طلب" و خواست های شان مطرح تر می شوند. اخیراً تلاش های دیپلماتیک نمایندگان طیف سبز جنبش، در راستای پیشبرد سیاست جلب حمایت نمایندگان طبقه کارگر فزونی یافته و ادعاهای مربوط به دفاع از حقوق کارگران و زحمتکشان، دیدار با خانواده های زندانیان وابسته به سندیکاها و نیز دفاع از حقوق زندانیان سیاسی، بطور روزافزونی به گوش می رسد. این چرخش محسوس در سیاست داخلی تازگی دارد. زیرا زمانی که گماشتگان حکومتی وابسته به خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار، زبان منصور اسالو را می بردند، صالحی را به بند می کشیدند و هزاران بلا بر سر کارگران هفت تپه و سایر مراکز صنعتی و تولیدی از ایران خودرو گرفته تا صنعت نساجی و چای و

پتروشیمی فاز ۲ متاسفانه ۵ نفر از کارگران جوشکار در اثر انفجار لوله گاز جان سپردند، از سه روز قبل احتمال انفجار میرفته است و حتی دور محل نشستی گاز خط کشی و علامت گذاری شده بود. امکان ترمیم این لوله وجلوگیری از نشت وانفجار گاز امکان پذیر بود. اما متاسفانه از آنجایی که حکومت ضد کارگری اصلا برای جان کارگران ارزشی قائل نیست این حادثه فجیع پیش آمد. دقیقاً این حادثه قابل پیش بینی و پیشگیری بود."

در این حادثه دردناک مرتضی جمعه پور، کاظم شریفی، عزیز جهانگیری، سلیمان امیری نرگس و آرمین قهرمان از کارگران شریف میهنان جان سپردند. جسد آنها به سردخانه بوشهر منتقل شده است. در بین مجروحین موسی زدالی بر اثر سوختگی به بیمارستان سوختگی قطب الدین شیراز منتقل شد.

این حادثه درست یک هفته بعد از افتتاح همین مجتمع پتروشیمی فاز دو در عسلویه توسط احمدی نژاد، اتفاق افتاد.

آخرین خبر از اعتصاب کارگران سد زاوه

در پی اعتصاب کارگران سد زاوه به دلیل پرداخت نشدن ۵ ماه حقوق، نیروهای امنیتی و گارد ویژه به کارگران یورش برده و چهار نفر از آنها به نامهای عسگر شاه مرادی - افشین احمدی - فرید آدمند و هیوا سهیلی فررا بازداشت کرده اند.

کارگران اعتصابی که تعدادشان به ۷۰۰ نفر می رسید، به دلیل پرداخت نشدن ۵ ماه از حقوق خود در روز ۸۹/۴/۲۹ دست از کار کشیدند و پس از ۱۲ روز اعتصاب سرانجام با یورش نیروهای امنیتی و ضرب و شتم و دستگیری کارگران، این اعتصاب به پایان رسید.

لازم به ذکر است که کارگران دستگیر شده با قرار وثیقه آزاد شدند و به آنها اعلام شد که اگر به اعتصاب ادامه دهند، آنها را از کار اخراج خواهند کرد، نامبردگان نیز پس از تسویه حساب محل کار خود را ترک کردند. به گفته یکی از کارگران، کارفرما در پی این اعتصاب، یک ماه از حقوق تعدادی از کارگران را پرداخت کرد که همین امر باعث ایجاد دو دستگی در بین کارگران شد و در نهایت کارگران به محل کار خود باز گشتند.

اعتصاب غذای زندانیان سیاسی وارد سیزدهمین روز خود شد

اعتصاب غذای ۱۷ زندانی سیاسی و عقیدتی بند ۳۵۰ زندان اوین وارد سیزدهمین روز خود شد. این زندانیان سیاسی در اعتراض به بدرفتاری زندانبانان و شرایط نامناسب زندان، سیزده روز است در اعتصاب غذا به سر می برند و از آن روز تاکنون به سلول های انفرادی منتقل شده اند. یکی از بستگان این زندانیان سیاسی در گفت و گو با «راديو فردا» گفته است، این زندانیان همچنان ممنوع الملاقات هستند و نتوانسته اند با خانواده های خود تماس بگیرند. به گفته وی، خانواده های زندانیان سیاسی اعتصابی، نامه ای خطاب به مقام های قوه قضائیه نوشته اند که قرار بود امروز شنبه به دست آنها برسد. میرحسین موسوی و مهدی کروبی، از سران اصلاح طلب، آیت الله بیات زنجانی از مراجع تقلید، عبدالله نوری، وزیر کشور دولت خاتمی و احمد صدر حاج

خواسته‌های صنفی بود که در اغلب موارد هم به خواست‌های خود می‌رسیدند. بعدها اربابان کارخانه‌ها و مراکز تولیدی واکنش‌های خشونت‌آمیز تری نشان دادند و در فاصله ماههای مارس و آوریل ۵۸۶ واحد تولیدی با بیش از ۱۰۰۰۰۰ کارگر به حالت تعطیل درآمد. تا نوزدهم اگوست سال ۱۹۱۷ برآورد دولتی این بود که حدود ۵۵۳۱ نفر از کارگران راه آهن در جنبش کمیته‌های کارخانه فعال اند و هزینه دولتی مربوط به فعالیت‌های اعتصابی آنها ۱۱ میلیون روبل است. در مورد دریافت دستمزدهای معوقه و افزایش دستمزدها کمیته‌های کارخانه از طریق اعتصاب و اعتراضات مختلف فعال بودند و با افزایش هزینه‌های مربوط به جنگ دولت و افزایش ۵۰۰ درصدی هزینه‌های دیگر و نیز افزایش سرسام‌آور قیمت کالاهای اساسی از جمله نان و سوخت و... مبارزات لشکر گرسنگان هم شدت گرفت و کمیته‌های کارخانه و شوراهای فعال تر از پیش به دخالت در مورد تعیین سرنوشت خود پرداختند. در واقع یکی از علل اساسی انقلاب فوریه همین امر بود. خیلی زود طبقه کارگر به نیروی ذاتی و واقعی خود پی برد و با کسب آگاهی طبقاتی متوجه شد که نه تنها قدرت کنترل و اداره و راه اندازی کارخانه را دارد بلکه می‌تواند جانشین اربابان در همه نهادها شود. در آوریل ۱۹۱۷ کنفرانس تحقیقاتی صنایع جنگ پتروگراد آغاز به کار کرد. " همه پرسنل اداری و اجرایی با کسب رضایت کمیته کارخانه در کنفرانس شرکت کردند ... کمیته کارخانه کنترل امور مربوط به فعالیت مدیریتی در حوزه‌های اداری، اقتصادی و تکنیکی را به دست گرفتند " در اکثر موارد مدیریت فاقد قدرت آنچنانی بوده و تنها تایید کننده تصمیمات اتخاذ شده از سوی

... نازل می‌کردند، این آقایان و خانم‌ها خود را به ندیدن و نشنیدن زده بودند. در هر حال انتظار نا به جایی است که از نمایندگان طبقات مختلف بخواهیم دست از تعقیب سیاست‌های خود بردارند زیرا این امر نه منطقی است و نه عملی. موضع ما در این خصوص پیشبرد سیاست افشای اهداف و نیات پشت پرده طبقات غیرکارگری و نمایندگان آنها و تحکیم مواضع کارگری خود خواهد بود.

شکی نیست جنبش جاری به خاطر ناهمگونی اش کودکان ناهمگون خواهد زایید. جبهه‌ها و اتحادهای گونه‌گون ظهور کرده و خواهد کرد. آغوش‌ها برای فشردن عروس قدرت و ثروت باز شده و بازتر خواهد شد. دیوانگان قدرت با هر ایدئولوژی‌ای اصول اخلاقی و ایدئولوژیک خود را زیر پا خواهند گذاشت. در این وانفاسی مبارزه برای کسب قدرت، طبقه کارگر برای خلاصی از دام‌های گسترده در پیش رو به آگاهی عمیق طبقاتی نیاز خواهد داشت. فعلاً بحث من بر سر چگونگی کسب خودآگاهی نیست. این بحث‌ها سالهاست که ادامه داشته و همچنان خواهد داشت. حرف من بر سر وظیفه بلافصل همه کسانی است که در داخل کشور داعیه دفاع از طبقه کارگر را دارند. وظیفه همه ما مستحکم تر کردن پیوندهای خود با طبقه کارگر است. وظیفه ما روشن کردن امر رهایی طبقه کارگر به دست خود طبقه است.

کتاب ده روزی که دنیا را لرزاند مطالب جالبی در خصوص تلاش فطری کارگران برای کسب رهایی دارد. جان رید می‌نویسد: " اتاق‌های کمیته شبانه روز مملو از کارگران پرجنب و جوش و پرسرو صدا بود ". بی شک فعالیت خستگی‌ناپذیر و شبانه روزی کارگران برای تعیین سرنوشت خود به دست خود بود. آنها بی وقفه از مبارزات خود می‌آموختند و هم طبقه‌ای‌های خود را آموزش می‌دادند.

حتماً بارها پیش آمده که بعد از اتمام یک روز کار طاقت فرسا با خود اندیشیده اید که اگر وظیفه رؤسا بر عهده من بود کار را خیلی بهتر از آنها انجام می‌دادم. خب این فکر می‌تواند به ذهن میلیون‌ها هم طبقه‌ای شما هم رسوخ کند. حتا مردم عادی هم بارها بر سیاستمداران کار کشته ابراد‌های خیلی جدی و عملی گرفته اند. کشاورزان برای اینکه بدانند باد به کدام سو می‌وزد نیاز به کارشناس باد ندارند. خیلی از رفقای ما در نقاط مختلف جهان آنچه را که از ذهن ما می‌گذرد عملی کرده اند و ... حدس تان درست است ... کارها را خیلی بهتر و موفق تر از رؤسای شان انجام داده اند.

شاید خیلی از شما فکر کنید که انقلاب روسیه در ۱۱۵ اکتبر سال ۱۹۱۷ اتفاق افتاد. اما این همه حقیقت نیست. انقلاب روسیه با کسب تدریجی کنترل کارگری و بسط شوراهای به مرحله تعیین تکلیف نهایی رسید. سوویت‌ها (شوراهای انتخابی نمایندگان کارگران و دهقانان و سربازان) در سراسر کشور گسترش یافته و بتدریج دست بالا را گرفتند و قدرت را از دست کرنسکی و دولت موقت بورژوازی خارج کردند. نمایندگان بورژوازی با دیدن میزان آمادگی شوراهای برای کسب قدرت، نهادهای بورژوازی را بدون مقاومت آنچنانی تسلیم شوراهای نمودند.

در روسیه کمیته‌های کارخانه از ماه مارس ۱۹۱۷ به بعد ظاهر شدند. در مراحل اولیه خواست آنها کنترل زیاده‌خواهی‌های رؤسا، دریافت حقوق و مزایای معوقه، تنظیم ساعات کار و سایر

کارگران کمونیست ایران

۱۷ مرداد ماه ۱۳۸۹

نام اش چه خواهد بود؟ حزب طبقه کارگر؟ یا نام های دیگری مد نظر است؟ نپیدانم و اساساً مبحث اصلی من در این نوشته نیست. شکل و شمایل و نام کودکی که قرار است متولد شود نباید کار را به غافل شدن از تولدش بکشاند و موجب تلف شدن اش گردد. آنچه در این لحظه ضروری است گسستن از بحث های انتزاعی و ورود به میدان عمل سازمان یابی است. سازمان کارگری و نهادهای اجتماعی نباید خود را تابع سازمانها و احزاب سیاسی کنند. بلکه باید بصورت مکمل همدیگر عمل نمایند. صدور دستورات از بالا باید متوقف شود و تصمیمات بصورت شورایی و همفکری همه جانبه اتخاذ شود.

رهبان سازمان ها و احزاب سیاسی نمی توانند و نباید خود را در موضع نمایندگی تمام طبقه کارگر ببینند و برای این طبقه دستورالعمل صادر کنند. گرچه یکایک این کادرها سرمایه های ارزشمند طبقه کارگراند و نحوه استفاده از آنها را باید خودشان مشخص کنند. آنها محصول سالها مبارزه و تلاش جمعی اند و وظیفه شان رهبری سازمان های متبوعه خود در جهت دفاع از طبقه کارگر و مبارزه برای آزادی و دموکراسی واقعی است. آنها اگر بتوانند به جدل های بیهوده و اعصاب خرد کن بین خود خاتمه دهند منت بزرگی بر سر هواداران صدیق شان در داخل گذاشته اند.

اینهمه اما به مفهوم نفی هیچکس نیست. ما حقیقتاً در داخل به نیروی یکایک آنها نیازمندیم. اینهمه با جلسه و میتینگ و در کوتاه مدت حاصل نخواهد شد. اما قبول کنید که فرصتها در حال از دست رفتن است. من آنچه شرط بلاغ بود با شما گفتم....

کمیته ها بود و کمیته ها و مدیران منتخب در برابر مجمع عمومی کارگران پاسخگو بودند. در قلب صنعتی کشور، پتروگراد، کارگران به عالیترین شکل قدرت دست یافتند و بر همه نهادها نظارت و کنترل داشتند طوری که در نخستین کنگره روسیه سروصدای اعتراض منشویک ها به خاطر همین کنترل گسترده کارگری بلند شد.

از آنجا که عموماً کتاب تاریخ را پیروزمندان می نویسند اکنون انبوه اطلاعات نادرست و ساختگی تاریخ نویسان سرمایه داری دولتی و قلم زنان بورژوازی مانع از این می شود که کارگران به قدرت واقعی خود پی ببرند و متوجه توانایی خود در اداره کل اقتصاد کشور بشوند. جان رید در ضمیمه فصل سوم کتاب خود مطلب جالبی دارد که نشانگر درک کمیته ها از شرایط ویژه روسیه و لزوم اجرای همه قدرت به دست شوراها بود. در قطعنامه کمیسیون های کارخانه/بازار آمده است:

" حیات اقتصادی کشور - کشاورزی، صنعتی، تجارت و حمل و نقل باید از یک برنامه واحد تبعیت کند تا بتواند نیازهای فردی و اجتماعی توده گسترده ی مردم را برآورده نماید." از آنجا که روسیه اساساً کشوری دهقانی بود بزودی با قحطی و کمبود مواد غذایی از یکسو و جنگ داخلی تحمیلی روبرو شد. بزودی کمبود مواد خام ضروری و مواد سوختی و تحریم های بین المللی مزید بر سختی های موجود شد. در چنین شرایطی که کمیته ها به نقش هماهنگ کننده سراسری و تمرکز تولید واقف شده بودند، سنگ بنای ارتش سرخ را نیز بنا نهادند. جان رید می نویسد: " دفاتر کمیته های کارخانه مملو از سلاح و مهمات شد "

توضیح سرنوشت آتی شوراها و کمیته های کارخانه نیاز به مقاله مستقلی دارد که در آینده نزدیک به آن خواهیم پرداخت اما ذکر یک نقطه ضروری است که اندیشه کنترل کارگری و شوراها و کمیته ها هیچگاه از خاطر انقلابیون زوده نشد. در طی انقلاب اسپانیا بیش از ۳۰۰۰ کارخانه " کلکتیویزه " و از سوی کارگران اداره می شد. در بلغارستان به سال ۱۹۵۶، در فرانسه به سال ۱۹۶۸، پرتغال ۱۹۷۴، ایران ۱۳۵۷ (۱۹۷۸)، رومانی بعد از سقوط چائوشسکو و حتی کردستان عراق بعد از جنگ خلیج و اشغال عراق کمیته ها و شوراهای مردمی بسرعت پا گرفتند. هرچند که به دلیل آماده نبودن طبقه کارگر برای حفظ و دفاع از دستاوردهای اش از یک سو و سازمان یافتگی ضدانقلاب از سوی دیگر دوام چندانی نیافتند. اکنون این اندیشه برای عملی شدن در برابر ماست. شرایط اقتصادی و اجتماعی کشور بسرعت در حال آماده کردن امکانات است. بحران ها یکی پس از دیگری سر بر می آورند. بورژوازی و نمایندگان ریز و درشت اش این را دریافته اند. اتحادها و جبهه های مختلف تشکیل شده و یا در حال شکل گرفتن اند. ما بار دیگر می توانیم ثابت کنیم که قادریم سرنوشت خود را به دست خود رقم بزنیم و بهتر از اربابان مان کار و جامعه مان را اداره کنیم.

جنبش جاری چه در عرصه عمومی و چه در محیط های کار نمی تواند بخودی خود مبارزه سیاسی را پیش ببرد. سازمان یابی طبقه کارگر وظیفه اصلی طبقه را مشخص خواهد کرد و آن همگون کردن و متحد کردن مبارزات حول خواست های اساسی دموکراتیک و عدالت طلبانه است. در شرایط کنونی، کار استراتژیک ما تحکیم و قوام سازمانیابی طبقه کارگر است.